

РЕШЕНИЕ

№ 2128

гр. София, 20.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радиана Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8477** по описа за **2024** година докладвано от съдия Радиана Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. В. К., от [населено място], чрез адв. М. Б. Б., срещу Решение № 3171 от 03.07.2024 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 19-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 16669 за 2023 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-026694/03.11.2023 г. на началник група към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел „Пътна полиция“ (О „ПП“), с което му е наложено административно наказание, на основание чл. 175а, ал. 1, предл. III от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), глоба в размер на 3000 (три хиляди лева) лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 (дванадесет месеца), за нарушение по чл.104б, т.2 от ЗДвП.

С касационната жалба се твърди, че съдът неправилно е възприел фактическата обстановка по случая, като е кредитирал единствено показанията на полицейските служители, които не са очевидци на възникналото произшествие. Твърди се, че в случая ставало въпрос за възникнало ПТП вследствие на загуба на управление на автомобила, а не за „дрифт“. Моли се за отмяната на НП.

В проведено по делото открито съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Б., който поддържа касационната жалба. Претендира разноски и адвокатски хонорар.

Ответникът – началник група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, се представлява от юрк. С. М., която оспорва жалбата и моли да бъде оставено в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., който намира обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно и моли за оставянето му в сила.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна въз основа на анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, включително разпити на свидетели, районният съд е приел за безспорно установено следното:

На 12.09.2023 г. касаторът В. К. управлявал лек автомобил „Б. 328 И“, с ДК [рег.номер на МПС] , около 18:40 ч. по републикански път „Е 82“, с посока на движение от [населено място] към [населено място]. На около петстотин метра след крепостта „Кокалянски Урвич“, докато управлявал автомобила К. предприел опасна маневра, а през това време друго лице, което било в автомобила, снимало с камера. По същото време свидетелят С. управлявал насрещно товарен автомобил „М. С. 311 ЦДИ“, с ДК [рег.номер на МПС] , с посока от [населено място] към [населено място], в близост до [населено място]. В управлявания от него автомобил, който бил с десен волан, на лявата пасажерска седалка до водача седяла свидетелката С.. Свидетелят С. чул свистене на гуми, което чула и свидетелката С., след което с висока скорост управляваният от жалбоподателя К. автомобил, излизайки от завоя, се врязал с вратите в буса. Свидетелката С. видяла управлявания от жалбоподателя автомобил преди удара направо на пътното платно, в което те се движели. Свидетелят Н. управлявал движещия се зад буса, управляван от свидетеля С., автомобил. Той чул силен шум от завоя като форсиране на двигател и пищене на гуми, след което видял, че лекият автомобил „Б.“ излиза от завоя с много висока скорост „като спортен автомобил“ с „дрифтене“ и се удря в бус „М.“. Водачът на лекия автомобил имал наранявания, а момчето, което снимало, прибрало камерата в раница и тръгнало с нея по пътя. Водачът на буса и спътничката му също имали наранявания. Вследствие на удара мостът на буса се бил скъсал и същият се ударил в скалите. Извикана на място била полиция и бърза помощ. На място пристигнал екип на КАТ, част от който били и

свидетелите М. и Г.. Свидетелят М. установил бял бус, в който имало двама пострадали, които били откарани в болнично заведение – водачът и пътничката, както и сив на цвят лек автомобил „Б.“, модел „328“, като водачът – К., също бил откаран в болнично заведение. Докато полицаите изчаквали да се върнат на място пострадалите, преминавали граждани, които споделили, че често са виждали въпросното „Б.“ да се движи в района бързо, да навлиза в лентата за насрещното движение, да „дрифти“, но същите не желали да стават свидетели. Водачите са изпробвани за алкохол и пробите им били отрицателни.

Свидетелят Г. изготвил протокол за материалните щети и пострадалите. На свидетеля М. му направило впечатление, че по „Б.“-то има модификации, които са различни от заводския вид, предният ъгъл на завиване на колелата на автомобила били също по-различни. На място били снети писмени сведения от М. Н. и В. Д.. Попълнени били писмени декларации от водачите на двете МПС-та - участници в ПТП-то: С. и К.. Изготвена била скица и протокол за ПТП с пострадали лица № 539.

На 13.09.2023 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на К. за това, че на 12.09.2023 г. е осъществил нарушение с правна квалификация по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. АУАН е съставен от съответното оправомощено длъжностно лице по силата на Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи мл. автоконтрольор Н. М.. В акта не са вписани възражения. Депозирани са писмени възражения на 18.09.2023 г. Представена е докладна записка от актосъставителя М., както и такава от мл. експерт М. Д.. Въз основа на съставения АУАН е издадено атакуваното наказателно постановление от началник група към СДВР, отдел „ПП“ - СДВР – старши инспектор Г. Б., назначена на длъжност началник на 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

За да установи горната фактическа обстановка, районният съд е взел предвид събраните по делото доказателства: заповеди на министъра на вътрешните работи, заповед на директора на СДВР, справка картон на водача, както и показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели, които намира за пълни, логични и непротиворечиви, както вътрешно, така и помежду им.

Приел е, че АУАН и НП не страдат от пороци и са законосъобразно издадени. АУАН е съставен, а НП е издадено от съответните компетентни органи. НП е издадено, след като са събрани относимите към деянието доказателства и след тяхната преценка от административнонаказващия орган. Както АУАН, така и НП са съставени, съответно издадени в сроковете по чл. 34, ал.1 и ал. 3 от ЗАНН. По същество СРС е приел за доказано въз основа на съвкупния анализ на събрания доказателствен материал, че е извършено вмененото на К. нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

Така постановеното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно.

С нормата на чл.104б, т. 2 от ЗДвП законодателят въвежда забрана за водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. От съдържанието на АУАН и НП е видно, че В. К. е санкциониран именно за това, че използва пътищата, отворени за обществено ползване, не по предназначение, като ясно и точно са описани извършените от него действия.

Неоснователно е възражението на същия, че има противоречия между доказателствата по делото и свидетелските показания. Показанията на водача и пътника в другия автомобил, участващ в ПТП-то, са единодушни, че преди удара са чули силен звук от

свистене на гуми при пътни условия, които не предполагат намалено сцепление с пътната настилка, тъй като в АУАН е отбелязано, че асфалтът е бил сух. На следващо място, показанията на същите съвпадат с тези на очевидец на произшествието - водача на автомобила, който се е движел непосредствено след „М. С.“, който е споделил, че „Б.“-то се е движело с висока скорост „като спортна кола“, като водачът е привел автомобила в състояние на плъзгане по платното за движение, „карайки задницата на автомобила умишлено да се носи (дрифтене)“. Последното обяснява споделеното от свидетелите и пострадали от катастрофата – С. и С., че автомобил „Б.“ ги е връхлетял в завоя не с предницата си, а странично с вратите напред.

Поради изложеното настоящата инстанция не кредитира твърденията на касатора, че е изгубил управлението на автомобила и това е била причината за произшествието. Показанията на свидетеля Д. съдът не кредитира като безпристрастни, тъй като същият има лични отношения с К., които е възможно да са повлияли на обективността на показанията му. От друга страна, свидетелят Н. няма никакви отношения с някой от участниците в ПТП-то, въз основа на данните по делото, поради което съдът ги кредитира като обективни и безпристрастни.

С оглед на гореизложеното се налага извод, че е доказано извършеното от касатора нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Наложено наказание съответства на предвиденото в закона, което е в точен размер и не подлежи на преценка или редуциране. Наказателното постановление е законосъобразно издадено и правилно е потвърдено от СРС.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира касационната жалба за неоснователна, поради което обжалваното Решение № 3171 от 03.07.2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 16669 от 2023 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-026694/03.11.2023 г. на началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което му е наложено административно наказание, на основание чл. 175а, ал. 1, предл. III от Закона за движението по пътищата, глоба в размер на 3000 лв., както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12, за нарушение по чл.104б, т. 2 от ЗДвП, следва да бъде оставено в сила.

По разноските в производството:

При този изход на делото на основание чл. 63д, ал. 3 и ал. 4 от ЗАНН на ответника по касация се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв. съгласно чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3171 от 03.07.2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19-ти с-в, постановено по н.а.х.д. № 16669 за 2023 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-026694/03.11.2023 г. на началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА В. В. К., от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 80,00 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.